

หวงรัก

บทที่ 37

อรละออ ติดตามชายหนุ่มเดินทางไปด้วยความรู้สึกชื่นบาน ทั้งฟ้ารุ่งให้ทำงานอยู่แต่เพียงผู้เดียว ฟ้ารุ่งกลับรู้สึกปลอดภัยโปรงมีสมาธิ และทำงานได้ดีกว่าเก่า ผลงานเป็นเรื่องๆ แก้ปัญหาให้แก่พนักงานที่แวะเวียนเข้ามาเป็นระยะๆ

คุณบัญชา เป็นอีกผู้หนึ่งที่เข้ามาคุยด้วย ทนายความหนุ่มมีที่ทำงานของตนเอง แต่várรับผิดชอบเรื่องทางกฎหมายทั้งหมดของบริษัทระการ เวลานี้เขากลายมาเป็นทนายความประจำตัวของภุริ เขาบอกฟ้ารุ่งว่า

“คุณภุริไม่ยอมมีปัญหาแบบคุณพีรชต์ หลังจากเสียชีวิต ทายาทต้องติดตามเอาเองว่ามีอะไรอยู่ที่ไหนบ้าง ผลประโยชน์บางอย่างสูญหายไปเฉยๆ เพียงเพราะทายาทไม่รู้และตามไม่ได้ คุณภุริต้องการให้ทำหลักฐานทุกอย่างให้ชัดเจน เพราะอย่างนี้ผมจึงต้องรบกวนซักถามคุณฟ้ารุ่งอยู่เรื่อยๆ ทั้งๆ ที่บางเรื่องคุณฟ้ารุ่งอาจจะรู้สึกว่ามีสาระสำคัญอะไรเลยก็ตาม”

“ดิฉันไม่รังเกียจอยู่แล้วค่ะ เข้าใจดีว่าคุณบัญชาไม่มานั่งถามเรื่องไม่เป็นเรื่องแน่ นอกจากว่าคิดจะจับดิฉัน” เธอพูดยิ้มๆ แทรกอารมณ์ขันเพราะรู้ว่าส่วนใหญ่ของการพบกันซึ่งมีภุริอยู่ด้วยนั้น เธอออกจะเคร่งขรึมเย็นชาเกินไปสักหน่อย

บัญชาหัวเราะ เขารู้จักฟ้ารุ่งมาก่อน รู้ว่าเนื้อแท้แล้วเธอไม่ใช่คนเคร่งเครียดเย็นชาอย่างที่พบเห็นในระยะหลังๆ นี้ ในเบื้องต้น เขาเคยเข้าใจว่าสาเหตุเป็นเพราะว่าฟ้ารุ่งไม่มีทะเบียนสมรส และทรัพย์สินทั้งหมดของพีรชต์ กลับตกเป็นของน้องชายผู้เป็นทายาทตามกฎหมายแต่เพียงผู้เดียว แต่ยิ่งนานไป ชายหนุ่มก็ต้องแปลกใจ เพราะเขาไม่เคยได้ยินข้อถกเถียงแย่งชิงขอมูลนิธิมีส่วนในทรัพย์สินในระหว่างคนทั้งคู่เลย ทั้งไม่ว่าภุริจะพูดจะทำอะไร คำกล่าวขานถึงพีสะไก ก็ช่างเอื้ออาทรห่วงใยยิ่งนัก

“คุณภุริทำพินัยกรรมแล้ว” คำบอกเล่าของทนายความหนุ่ม ทำให้ฟ้ารุ่งแปลกใจ

“ทำไมคนหนุ่มอย่างคุณภุริต้องรีบร้อนทำพินัยกรรมด้วยคะ”

คำตอบทำให้เธองงัน

“คุณภุริไม่แน่ใจว่าคุณพีรชต์เกี่ยวข้องกับคนประเภทไหนบ้าง การเข้าไปทวงถามผลประโยชน์อาจจะมีคนคิดร้ายได้ คุณภุริเป็นห่วงว่าหากเขาเป็นอะไรไปในระหว่างนี้ คุณฟ้ารุ่งกับลูกจะลำบาก ก็เลยยกหุ้นที่ถืออยู่ทั้งหมดของบริษัทนี้ให้คุณคนเดียว นอกจากทรัพย์สินอื่นๆ ที่ถูกระบุยกให้คุณแล้ว ทรัพย์สินที่เหลือจะเป็นของเด็กสองคน ลูกคนหนึ่งของคุณ กับลูกที่กำลังจะเกิดมาของคุณนงรี”

คำบอกเล่าของทนายความติดตามก่อกวนฟ้ารุ่ง ชายที่เธอชิงชัง กลับห่วงใยเธอและทายาทในสายเลือดสองคนถึงเพียงนี้ แม้แต่พีรชต์เอง ก็ยังไม่เคยจะจัดการสิ่งใดไว้สำหรับคนข้างหลัง ผู้ชายดีอีร์ตระหนงซึ่งฟ้ารุ่งคิดว่า “เห็นแก่ตัว” กลับมีความคิดอ่านแตกต่าง

....คุณเป็นครอบครัวของผม.... ผมไม่มีใครอีกแล้ว.....

....เมื่อไหร่คุณจะกลับบ้าน.....

กิริยาอาการวิงวอนอดอ้อนเหล่านั้น ที่ฟ้ารุ่งเคยเฝ้าบอกตัวเอง เพื่อให้สบายใจว่าเป็นเพียงการเสแสร้ง กลับกลายมาตามรั้งความก่อกวนให้เธอรู้สึกถึงความไร้น้ำใจของตนเองอยู่เสมอ

อาการเซื่องซึมใจลอยของหญิงสาวทำให้กณาท อดถามไม่ได้ ฟ้ารุ่งจึงเล่าให้กณาทฟังถึงเรื่องที่ได้ยินจากทนายความ ชายหนุ่มรับฟังด้วยสีหน้าเคร่งขรึม พูดขรึมๆ ว่า

“บ้านเมืองมีข้อมีแป้ ใครจะกล้าทำร้ายกันง่าย ๆ และอีกอย่างหนึ่ง..... พินัยกรรมเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา”

ฟ้ารุ่งไม่คัดค้าน ไม่มีประโยชน์ที่จะพูดเรื่องนี้ให้ยึดถือ ฟ้ารุ่งรู้... กณาทมีปมด้อย.. ที่ไม่มีทรัพย์สินเงินทองเหมือนอย่างผู้ชายที่ ทำให้หมั่นชราที่งเขาไป ไม่ว่าจะเป็ภุริหรือว่าทรงยศ

เธอและกณาท บ่อยครั้งที่แทบจะไม่มีเรื่องพูดคุย ยิ่งในระหว่างที่ต่างก็มีเรื่องครุ่นคิดในใจ ต่างก็จะยิ่งนิ่งเงียบ อย่างที่ภุริเคยพูดหยอกเอาไว้ครั้งหนึ่ง “คนขรึมก็ต้องอยู่กับคนขรึมด้วยกัน... อย่างคุณกับกณาท...” ฟ้ารุ่ง คิดว่าไม่มีอะไรจะรักษาสัมพันธ์ภาพได้ดีไปกว่าความเงียบ เธอและภุริ มีเรื่องพูดคุย ทั้งถกเถียง ยกย่องกันอยู่ทุกวี่วัน ความสัมพันธ์จึงคล้ายขาดสะบั้นลงจนได้ หญิงสาวจึงยอมรับและพอใจในสภาพที่เธอและกณาทต่างก็แยกย้ายกันเข้าห้อง

และอยู่เจียบๆ ในที่ในทางที่เป็นส่วนตัว

ติกแล้วเมื่อหญิงสาวได้ยินเสียงเรียกของโทรศัพท์ดังยาวนาน เมื่อเธอออกจากห้องมารับสาย กณาทเพ็งจะรีบเร่งออกจากห้องน้ำ เพื่อจะมารับโทรศัพท์เช่นกัน คาดผ้าเช็ดตัวไว้เพียงครึ่งร่าง ผมสระใหม่ๆ เปียกชุ่ม ร่างบึกบึนท่อนบนยังพราวด้วยหยาดน้ำ

เธอรู้สึกขัดเขินกับร่างกึ่งเปลือยของชายหนุ่ม หยิบโทรศัพท์แนบหูแล้วหันหลังให้

“ฟ้า” เสียงที่ดังมาตามสายทำให้หญิงสาวแปลกใจ “ผมปลุกคุณขึ้นมาหรือเปล่า”

“คุณภุริ... คุณอยู่ที่ภูเกิดไม่ใช่หรือคะ”

“ภูเกิดไม่ใช่ไกลหรอก” เสียงนั้นออกด้อน “ผมคิดถึงคุณเสมอ”

“คุณภุริ” ฟ้ารุ่งพูดอะไรไม่ถูก “คุณอรอยู่กับคุณหรือเปล่า”

“เขาอยู่ที่ห้อง”

“กลับไปห้องสิคะ คุณทั้งคุณอรไว้ได้ยังไง”

“ผมอยากคุยกับคุณ”

“กลับมาแล้วค่อยคุย ตอนนี่กลับไปอยู่กับคุณอรเถอะนะคะ”

“เขา.. อยู่กับคุณใช่ไหม”

ฟ้ารุ่งหันมองกณาท ฝ่ายนั้นกำลังมองเธออยู่ด้วยสีหน้าเคร่งขรึมเหมือนจะเดาได้ว่าเธอกำลังพูดอยู่กับใคร

“ใช่ค่ะ ฉันอยู่กับพี่ณาท”

อีกฝ่ายทอดถอนใจ “ผมอยากจะทำอะไรกับเขาจริงๆ เอาทุกอย่างที่ผมมีให้เขา ขอแค่หัวใจของคุณก็พอ”

“คุณภุริ คุณกำลังเมาใช่ไหม”

“ผมเมาเสมอละ ผมกลายเป็นคนขี้เมาตั้งแต่คุณทิ้งไป...”

“ติกแล้ว ฉันจะไปนอนละ” เธอร้อนรนตัดบท ทนน้ำเสียงออกด้อนไม่ได้อีกต่อไป กณาท หายเข้าห้องไปแล้ว ฟ้ารุ่งไม่อยากให้คนที่เป็นที่รักพบเห็นเธอยังพูดโทรศัพท์ หากว่าเขากลับออกมาอีก

“ครั้งสุดท้ายที่พี่ชายผมมาที่นี่ เขาไม่ได้กลับไปอีก” เสียงพูดสะท้อนสะท้อนในครัวสร้อยทำให้ฟ้ารุ่ง รู้สึกใจหาย “จู่ๆ ผมก็เกิดคิดขึ้นมา... ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าผมก็เป็นเหมือนกัน... กลับไม่ถึงบ้าน...”

“อย่าพูดอย่างนั้นสิคะ คิดไม่เป็นเรื่องเลยจริงๆ”

“ถ้าเกิดอะไรขึ้น ถ้าผมไม่ได้กลับมา ผมอยากให้คุณรู้ว่า...”

“ไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรอกค่ะ” เธอไม่ยอมให้เขาพูดต่อ กลัวที่จะต้องฟังคำพร่ำพรวด “ว้ายร้ายอย่างคุณ ยมบาลท่านไม่อยากได้... กลับไปห้องเถอะค่ะ จำได้ไหมว่าฉันเป็นพี่สะใภ้ของคุณ ถ้าคุณพูดเหลวไหล ฉันจะโกรธจริงๆ”

“ผมรักคุณนะฟ้า ผมรักคุณคนเดียว...”

ฟ้ารุ่งรีบวางโทรศัพท์ แม้จะบอกตัวเองว่าคนพูดกำลังมีนเมา แต่เธอก็รู้สึกหวั่นไหว จนหัวใจอ่อน.....

เสียงของเขารบกวนให้นอนไม่หลับอีกนาน.....

เด็กสาวรับใช้ที่เพ็งจะรับเข้ามาอยู่ด้วย ยังมีท่าที่ติดขัด ไม่ว่าจะเป็นการทำงานบ้านหรือกระทั่งการพูดการฟังรับคำสั่งจากนายจ้าง ฟ้ารุ่งต้องลอบถอนใจบ่อยๆ ที่แม้แต่จะพูดจากันให้เข้าใจก็ไม่ใช่ง่าย กณาทเองก็หนักใจเช่นกัน เพราะว่ากำลังจะต้องเดินทางตามท่านผู้ใหญ่ไปต่างประเทศ เป็นงานราชการสำคัญที่เจาะจงที่ตัวเขา จึงไม่สามารถจะปฏิเสธหรือเปลี่ยนแปลงได้

ไม่มีใครอยู่กับฟ้ารุ่งในยามนี้ซึ่งกรรมของเธอแก่มาแล้ว

“หรือว่าฟ้าจะย้ายไปอยู่ กับพี่ราตรี”

ฟ้ารุ่งสั่นหน้า “พี่ราตรีมีลูกเล็กๆ กำลังชนสองคน แล้วยังต้องทำงานบ้านเองทุกอย่าง ฟ้าช่วยอะไรพี่เขาไม่ได้เลย ไม่อยากจะทำเอาตัวเข้าไปเป็นภาระอีก อยู่บ้านเราที่แหละดีที่สุดแล้ว”

“แล้วถ้าเกิดเจ็บท้องจะคลอดลูกขึ้นมาจะทำยังไง”

“แหม คงไม่เร็วอย่างนั้นกระมังคะ พี่ณาทจะไปแค่วันนี้เพ็งจะเดือนที่แปด บางคนอึดท้องเก่าเดือนกว่าด้วยซ้ำ”

“แต่ที่คลอดตอนแปดเดือนกว่าก็มีมากเหมือนกันนะ”

“ถึงเวลานั้นฟ้าจะตามพี่ราตรีค่ะ ไม่อย่างนั้น เรียกภรรยาบาลมารับก็ได้ ฟ้าจะรีบไปโรงพยาบาลทันทีที่มีอาการ ท้องแรกไม่คลอดง่าย ๆ หรือคะ เท่าที่อ่านจากหนังสือ ผู้หญิงปวดท้องจะคลอดน้ำเดินหรือมีเลือดไหลตั้งสิบชั่วโมงแล้วยังไม่คลอดก็มี คงไม่อุ๊วออกมา กลางทางหรือคะ พี่ณาทไม่ต้องเป็นห่วง”

“แล้วฟ้าจะไปทำงานอีกนานเท่าไร หยุดก่อนไม่ดีหรือ ขับริถเอง ไหนจะต้องเดินจากที่จอดรถไปขึ้นลงลิฟท์ บางทีพี่เห็นฟ้าใจร้อน จะใช้บันไดแทนลิฟท์อีกด้วย”

ในระยะหลังๆ นี้ หากไม่มีงานราชการ กณาทจะขับริถคอยรับส่ง

ฟ้ารุ่งอุ้ยอ้ายมากแล้วแต่ยังห่วงงาน หญิงสาวทำงานอย่างคนปรกติ
ทุกอย่าง เพียงแต่เคลื่อนไหวไม่คล่องแคล่วอย่างเคย

หญิงสาวหัวเราะ “ตอนนี้ฟ้าไม่กล้าใช้บันไดหรอกค่ะ...
เรื่องขับรถฟ้ายังไหว ถ้าไม่อย่างนั้นจะให้รถของบริษัท มารับมาส่งก็
ได้ ฟ้ายังไม่อยากหยุดงานตอนนี้ เพราะจะต้องหยุดนานหลังจาก
คลอด ตอนนี้ยังทำได้ก็ทำไปก่อน จะต้องซักซ้อมมอบหมายงาน
กันด้วย ว่าใครจะรับผิดชอบอะไรกันบ้าง เพราะตอนนี้ คุณภริณีก็แทบ
จะไม่มีเวลาดูแลงานที่นี่เลย ดีแต่ว่าตอนนี้สถานการณ์ต่างๆ เข้าที่
เข้าทางดีแล้ว ถ้าเป็นช่วงก่อนที่คุณพิรัชต์จะเสีย ซึ่งค่อนข้างจะมี
ปัญหามาก คงต้องถึงกับปิดบริษัทตระการแล้ว”

ไม่ว่าฟ้ารุ่งจะพูดอย่างไร คำพูดของหญิงสาวก็ไม่ได้ลดความ
วิตกห่วงใยของชายหนุ่มลงเลย

“พี่จะให้ลูกน้องมานอนเผื่อก็ก่อน ให้นอนห้องข้างหลังบ้าน
มีอะไรจะได้เรียกใช้ ส่วนเด็กให้มานอนที่ห้องพี่ก็ได้ จะได้ใกล้ฟ้า
ช่วงที่พี่ไม่อยู่”

“โอ้ พี่ณาท อย่าเลยคะ ไม่ต้องลำบากหรอกค่ะ”

“พี่อยากให้มีผู้ชายอยู่ด้วย เกิดใครป็นเข้าบ้านมา บ้านมีแต่
ผู้หญิงท้องแก่กับเด็กบ้านนอก แล้วจะทำยังไงกัน”

“แหม พี่ณาทคิดมากไปได้”

“แต่ก่อน พี่ไม่เคยคิดมาก” ชายหนุ่มพูดด้วยสีหน้าอ่อนโยน
ฉายความรู้สึกลอยอย่างชัดเจน ฟ้ารุ่งรู้สึกซึ่งใจ ยังไม่วายหยอกเย้าว่า
“ไม่คิดว่าพี่ณาทจะเป็นห่วงฟ้ามากอย่างนี้”

สายตาของชายหนุ่มคล้ายจะตัดพ้อ

“ไม่มีใครจะเป็นห่วงฟ้าเท่าพี่อีกแล้ว”

ฟ้ารุ่ง คิดไปถึงผู้ชายอีกคนหนึ่ง วุบหนึ่งที่ยุหญิงสาวนึกสงสัย
ขึ้น ว่า ‘เขา’ จะเป็นห่วงเธอหรือเปล่า

“วันนี้ นายทหารไม่ได้มาส่งหรือ” เป็นคำทักถามเมื่อ
‘เขา’ เยี่ยมหน้าเข้ามาในห้อง ในระยะหลังๆ นี้ภณาท คอยขับรถรับส่ง
ฟ้ารุ่ง บางครั้งคนทั้งสองพบและทักทายกันอย่างห่างเหิน

“ผมเห็นรถของคุณจอดอยู่”

“พี่ณาทไปราชการต่างประเทศค่ะ”

“อ้าว แล้วคุณขับรถไปกลับเองไหวหรือ”

“ไหวค่ะ แหมมีรถขับเองสะดวกออก คนอื่นเขายังลำบาก
กว่าเราเยอะแยะ”

ชายหนุ่มทำท่าจะพูดต่อ หากพอสบตาใส่ชื่อของอรละออที่
มองอยู่ก็กลับเงย

“อรอาสาจะรับส่ง แต่ว่าพี่ฟ้าไม่ยอม”

ฟ้ารุ่งยิ้มอ่อนโยนกับคนที่เหมือนน้องสาว “ก็มันคนละทาง
กันนี่คะ ถ้าเป็นทางเดียวกัน พี่จะมากับคุณอรแน่นอน”

“ให้อินรับส่งก็ได้” ชายหนุ่มเสนอคนขับรถของบริษัท ซึ่ง
อาศัยอยู่ที่บ้าน ฟ้ารุ่งพูดว่า

“หากต้องการเมื่อไหร่ฉันจะบอกนะคะ”

“ต้องบอกนะ” ชายหนุ่มกำชับ

ฟ้ารุ่งไม่ได้คาดคิดว่า หลังจากเธอบอกวาทะไปต่างประเทศ
ก็เลยต้องรับโทรศัพท์จากชายหนุ่มแทบทุกคำคืน

“คุณกำลังทำอะไรอยู่หรือ สบายดีหรือเปล่า” เป็นคำถามซ้ำๆ
ที่ฟ้ารุ่งต้องตอบ

“ฉันกำลังว่างนอน อยากจะนอนแล้วละ”

ฝ่ายนั้นไม่เข้าซี่ ได้แต่พูดอย่างห่วงใย “ถ้ามีอะไรละก็โทร
มาหาผมนะ ถ้าผมไม่อยู่บ้านก็โทรมือถือ คุณจำได้ไม่ใช่หรือ”

“จำไม่ได้หรอกค่ะ ไม่เคยจำเลย”

“ไม่เป็นไร ถ้าอย่างนั้นผมจะคอยโทรมาถามก็แล้วกัน”

“ฉันจะโทรไปบ้านคุณอรก็แล้วกัน”

ชายหนุ่มพูดขมิ้มๆ “ไม่ต้องเตือนผมเรื่องคุณอรหรอก ผมรู้
อยู่แล้ว”

“ราตรีสวัสดิ์ค่ะ คุณภริณี”

ฟ้ารุ่งรอคอยการติดต่อจากภณาทอย่างจิตใจจดจ่อ ชายหนุ่ม
ส่งไปสการ์ตมาทุกวัน แต่ว่ากว่าฉบับแรกจะมาถึง ก็เป็นวันที่สาม
นับจากที่เขาเดินทาง

“ณาทโทรมาบ้างหรือเปล่า” ราตรีถาม หญิงสาวมาซุกอยู่ที่
บ้านพี่สาวทุกวันหลังจากเลิกงาน อาศัยทานอาหารมื้อค่ำ แล้วก็
รีบกลับบ้านเพราะว่ามีสาวใช้วัยรุ่นรออยู่ตามลำพัง

ฟ้ารุ่งตอบว่า “พี่ณาทส่งไปสการ์ตมาทุกวันค่ะ”

“ไม่ได้โทรมาหรือ”

“คงจะสู้อ่าโทรศัพท์ที่ไม่ไหวหรอกคะ ค่าโทรศัพท์ในโรงแรมแพงมาก เวลากลางวัน จะใช้พับบลิคโฟนก็ยาก เพราะต้องตามท่านผู้ใหญ่ไปทำงาน”

หญิงสาวไม่ได้เล่าว่า ได้รับโทรศัพท์จากชายอื่นทุกคำคืน และต่อมาฟ้ารุ่งก็เผลอรอเสียงเรียกของโทรศัพท์โดยไม่ตั้งใจ เพื่อที่จะตอบอย่างไรไม่ตรีว่า

“อย่าโทรมาอีกนะคะ คุณภุรี”

ในเวลาบ่ายวันนั้น ฟ้ารุ่ง รู้สึกเจ็บท้องแฉ่วๆ แม้ไม่แน่ใจว่าจะเป็นอาการเจ็บท้องคลอดเพราะเพิ่งจะนับเวลาตั้งครรภ์ได้แปดเดือนครึ่ง แต่เธอก็เก็บข้าวของเข้าที่เข้าทางอย่างเรียบร้อยจนแทบไม่มีสิ่งของวางให้เห็นเกะกะอยู่บนโต๊ะทำงาน แล้วก็รีบลาออกละออ กลับบ้าน

อรละออ ไม่ได้รู้สึกผิดสังเกต

“พรุ่งนี้พบกันนะคะ พี่ฟ้า”

“พรุ่งนี้พบกันคะ บ้ายบาย”

ฟ้ารุ่ง ขับรถเวียนไปถึงบ้านใหญ่หรูที่เคยอยู่ หลังจากที่ย้ายหนีไปอย่างกะทันหัน หญิงสาวรำลึกถึงบุคคลที่ล่องลับไปแล้วทั้งสองเสมอ แต่ทั้งภุรีและกณาท ทำให้เธอไม่อาจย่างกรายกลับมา เวลานี้จึงเป็นเวลาเดียวที่เธอจะแวะมาได้ อย่างน้อยก็ทำให้หญิงสาวรู้สึกสบายใจขึ้น

เธอนั่งอยู่ตรงหน้าภาพวาดทั้งสองเนิ่นนาน ไม่คาดคิดมาก่อนว่าในช่วงเวลาที่สำคัญ เธอจะไม่มีใครเคียงข้างเลยสักคน เธอเคยมั่นใจว่า กณาท จะกลับมาทันเวลา แต่ว่าในขณะที่ ยี่งเวลาผ่านไปอาการเจ็บก็ยิ่งหนักหน่วงขึ้นเรื่อยๆ

เธอกลับบ้าน จัดเตรียมข้าวของที่จะต้องนำติดตัวไปโรงพยาบาล เวลาค่าลงทุกที เธอเปลี่ยนความตั้งใจที่จะขับรถไปโรงพยาบาลเอง นายทหารชั้นผู้น้อยคนสนิทของกณาทซึ่งมาพักอยู่เป็นเพื่อนคงกำลังจะกลับมา ฟ้ารุ่งจะอาศัยให้ เขาขับรถ

หญิงสาวอดชำเลื่องมองโทรศัพท์ไม่ได้ มันเคยตั้งเรียก วันนี้ทำไมจึงเงียบ

ข้าวของถูกจัดเตรียมเรียบร้อยแล้ว ฟ้ารุ่งอาบน้ำแต่งตัวรอคนขับรถ เจ้ากรรมจริง ชายผู้นั้นเคยกลับถึงบ้านในเวลาไม่เกินสองทุ่ม รอคอยให้เธอเรียกใช้ ในวันนี้กลับหายเงียบ

ทุกคนหายเงียบกันไปหมด....

หญิงสาวรู้สึกเศร้าซึมหดหู่อย่างยิ่ง ทั้งยังกังวลอีกว่ากณาท จะรักลูกของเธอหรือเปล่า

หญิงสาวเวียนวนอยู่กับข้อกังขา ว่ากณาทจะทิ้งครอบครัวตามนายไปต่างประเทศหรือไม่ และหากว่าจำเป็นต้องไป เขาจะพยายามหาทางกลับมาอยู่เคียงข้างหรือไม่ หากว่าผู้หญิงท้องแก่ที่จะต้องผจญเหตุการณ์สำคัญยิ่งในชีวิตของลูกผู้หญิงแต่ลำพังคนนี้จะเป็นมณทิตรา ที่กำลังจะให้กำเนิดลูกของเขา.. แทนที่จะเป็นฟ้ารุ่งกับลูกของชายอื่น...

สาวรับใช้ของฟ้ารุ่ง นั่งดูโทรทัศน์อยู่ใกล้ๆ พลังก็เมียงมองดูนายสาวนั่งซึมรอคนขับรถ เสียงรถจอดที่ประตูรั้วทำให้เด็กสาวสะดุ้งขึ้นชะงักดู ก่อนจะส่งเสียงอย่างโล่งใจ

“พี่วัฒน์ กลับมาแล้วคะ”

ฟ้ารุ่งพูดซึ่มๆ

“บอกเขาที่ว่าฉันจะไปโรงพยาบาล แต่ไม่ต้องรีบนะจ๊ะ จะอาบน้ำทานข้าวหรืออะไรก่อนก็ตามใจ ยังมีเวลาอีกมาก”

เด็กสาวลุกโลดเปิดประตูออกไป ฟ้ารุ่งนั่งหน้าเพราะอาการปวดที่บีบรัดขึ้นชั่วครู่ก่อนจะคลายลง อาการกึ่งนั่งกึ่งนอน ทิ้งศีรษะกับหมอน ดูเหมือนเธอกำลังเจ็บป่วยเศร้าหมองท้อแท้ยิ่ง

ประตูถูกผลักแรงและผีเท้าที่ก้าวเข้ามาก็รีบร้อนกว่าปรกติ หญิงสาวผงกศีรษะขึ้นมอง ร่างสูงหนาแน่นที่เห็นกลับกลายเป็นภุรี...

“ถึงเวลาแล้วหรือ” เสียงถามร้อร่น ก้าวพรวดๆ ถึงตัวก้มหน้าลงมองใบหน้าเผือดสีที่ทอดศีรษะอยู่กับหมอนคล้ายคนป่วยที่ไร้กำลังใจ “แล้วจะไปโรงพยาบาลยังไง ทำไมไม่โทรบอกผม”

ฟ้ารุ่งหลบตา กลัวเขาจะเห็นความรู้สึกที่แม้เธอเองก็ไม่อาจจะยอมรับได้ ว่าเธอตั้งใจที่เห็นเขา

“มีคนขับรถคะ พี่ณาทให้ลูกน้องมาคอยอยู่ดูแล ประเดี๋ยวก็จะไปโรงพยาบาลกัน”

ชายหนุ่มคุกเข่าลง จับจ้องเธอด้วยสายตาอาทรที่ฟ้ารุ่งไม่อาจทนมอง

“ตอนนี้ฟ้ารุ่งรู้สึกยังไง”

“เจ็บมากขึ้นเรื่อยๆ ค่ะ”

“จะไปกับเลยไหม”

หญิงสาวขยับกายอย่างไม่อิดเอื้อน ชายหนุ่มช่วยพยุงให้ลุกขึ้นพวยกันได้ เธอก็เบี่ยงกายออกจากการโอบประคอง คงปล่อยให้เขาจับแขนไว้ ขณะที่เดินออกมาขึ้นรถ เด็กสาวรับใช้ถือกระเป๋าเดินตามออกมาส่ง ฟ้ำรุ่งหันมาส่งก่อนจะก้าวขึ้นรถว่า

“ดูแลบ้านให้ดีนะจ๊ะ อีกวันสองวันฉันก็กลับ”

เธอถูกประคองขึ้นนั่ง ชายหนุ่มช่วยปรับพนักเบาะที่นั่งให้เอนราบลง อาการเจ็บที่บีบรัดขึ้นอีกทำให้หญิงสาวนึ่วหน้า

อีกฝ่ายถามอย่างตกใจ “เป็นยังไงบ้าง”

“เจ็บคะ”

รถคันใหญ่แทบไม่มีเสียงหรืออาการสั่นสะเทือนทั้งที่ใช้ความเร็วสูง ในช่วงถนนบางตอนที่การจราจรติดขัด ชายหนุ่มหันมามองนานๆ ไปหน้าขาวเผือดหลังตานั้น ไโรผมอ่อนๆ ตกลงมาระเบิดหน้า เขาหลับเสยขึ้นให้

หญิงสาวปรือตาขึ้นมอง อาการเบี่ยงศีรษะหนีไม่คล้ายขัดแย้งต่อต้านอย่างเคย ถามเสียงอ่อน

“ทำไมคุณภุริถึงได้มาคะ”

“ผมกลับเข้าออฟฟิศเมื่อตอนบ่าย แปลกใจที่คุณเก็บของบนโต๊ะเสียเรียบ แต่ตอนนั้นไม่ได้คิดอะไร พอกลับบ้านแล้วเด็กที่บ้านบอกว่าคุณมา แล้วก็นั่งตั่งนานอยู่ตรงหน้ารูปภาพ ผมเกิดนึกสงสัยก็แอบมาเลย”

“ทำไมไม่โทรมาก่อน” เธอถาม คำที่ได้ผลอรรถโทรศัพท์ที่อยู่อย่างจืดจาง

“ถ้าผมโทร คุณจะรอหรือเปล่า” เสียงถามตัดพ้อ

ดูเหมือนเขาจะเข้าใจทุกอย่างว่าเธอเกียงงอนขีดเส้นแบ่งกัน แต่ทว่าความห่วงใยยังรินไหลมาอย่างไม่รู้จักจบสิ้น เธออดใจอ่อนไม่ได้

“คุณก็ช่างใจแข็งเหลือเกิน จะไปคลอดลูกทั้งที กลับไม่บอกให้ใครรู้เลย ทำเหมือนแคะจะไปถอนฟัน”

เธอได้แต่นิ่งเงิบ ในท่าที่เหมือนมีกำลังใจเข้มแข็ง ในความเป็นจริง หญิงสาววิตกกังวล หวั่นกลัว และน้อยใจคนที่ทิ้งไปไกลขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล

“รู้ไหม ผมเผ้ารอเวลานี้”

น้ำเสียงออดอ้อนแว่ววนทำให้เธอต้องหลบตานิ่ง พี่ณาท ของเธอเล่า... รอคอยวันเวลานี้หรือเปล่า... คงจะไม่ ถึงอย่างไรความรู้สึกของผู้ชายทั้งสองในเวลานี้คงจะแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

“คุณต้องมีลูกที่นารักที่สุดในโลก”

เธอยิ้มออกมาได้

เธอถูกส่งขึ้นรถเข็นตรงประตูรับคนไข้ฉุกเฉิน อีกครู่หนึ่งภุริซึ่งนำรถไปจอดก็กระหืดกระหอบตามมา

ฟ้ำรุ่งอดขำไม่ได้ พุดยิ้มๆ

“ยังมีเวลาคะ คุณภุริ”

“คุณก็ช่างใจเย็นเหลือเกิน ปวดท้องจนหน้าซีดหน้าเขียว ยังพุดอยู่นั้นว่ายังมีเวลาๆ”

“เวลาจะคลอด จะต้องปวดมากขึ้น แล้วก็ถี่ขึ้นกว่านี้คะ”

“อ่านจากหนังสือมาละซี”

“อ่านจนแทบจะรู้หมดทุกขั้นตอนแล้วคะ”

เขาจับมือเธอแล้วก็รีบปล่อย กลัวเธอจะโกรธว่าฉวยโอกาส นายแพทย์วินิจฉัยแจ้งว่าการคลอดจะเกิดขึ้นภายในเวลาไม่เกินหกชั่วโมงข้างหน้า ชายหนุ่มช่วยเธอกรอกรายละเอียดทะเบียนคนไข้ อีกครู่หนึ่ง ฟ้ำรุ่งก็ถูกแยกไปเปลี่ยนเสื้อผ้า ตระเตรียมร่างกายให้พร้อมสำหรับการคลอดบุตร

หญิงสาวถูกพามานอนรอในห้องเตรียมคลอด มีม่านกั้นในระหว่างเตียงที่ตั้งเรียงกัน นางพยาบาลซึ่งเข้ามาดูแลความเรียบร้อยกระซิบบอกว่า

“คุณจะได้พักผ่อนจนกว่าจะถึงเวลาคลอดนะคะ ตอนนี้สามีมุขจะขอเยี่ยม คุณหมออนุญาตให้เข้ามาอยู่ด้วยแค่สิบนาทีเท่านั้นนะคะ”

พอลับร่างของนางพยาบาล ชายหนุ่มก็เดินยิ้มกว้างเข้ามา

“คุณพร้อมแล้วใช่ไหม... ตื่นเต้นจังเลย..... แต่ว่าทำไมไม่มีคนนั่งเผ้าก็ไม่รู้... ผมกลัวว่าหมอจะหลับแล้วปล่อยคุณนอนคลอดอยู่ตรงนี้ก็เลยขอนั่งเผ้า แต่ว่าหมอไม่ยอม ผมก็เลยต้องนั่งรอข้างนอก”

“อีกตั้งหลายชั่วโมง อย่ารอเลยคะ กลับไปนอนให้สบายที่บ้านเถอะ ฟุ้งนี้มึงงานรออยู่เยอะเยอะ”

“งานไม่สำคัญเท่าคุณกับลูกหรอกนะ ฟ้า”

หญิงสาวมองดวงตาที่ส้วยเกินชาย ประกายตาระริก อบอุ่นลึกซึ้ง เธอหน้าตาซึม

“ขอบคุณมากนะคะ คุณภุริ”

ชายหนุ่มจับมือหนุ่มขึ้นมากุมไว้ “ทำไมจะต้องขอบคุณ ผมต่างหากต้องขอบคุณ ไม่มีฟ้า ชีวิตผมก็ไม่มีจุดหมาย เป็นแค่เด็กเกเรที่อยากจะทำให้คนทั้งโลกเจ็บปวด... เดียวนี้ผมเปลี่ยนแล้ว...”

“คุณเปลี่ยนเพราะความดีของตัวเองกับคุณอรต่างหาก”
เธอตั้งใจเตือนเขาถึงผู้หญิงอีกคนหนึ่ง

“คุณอรเธอเป็นเด็กดีจริง แต่ว่า....”

“ฉันรักคุณอรนะคะ โปรดอย่าทำให้คุณอรกับฉันผิดหวังเลย”

“แต่ว่าลูก....”

“ลูกของฉันกับคุณพี่....” หญิงสาวยืนยัน

ชายหนุ่มถอนใจ “ผมรักเขา ขนาดเขายังไม่เกิดมา ผมก็รักเขาเหลือเกินแล้ว”

“ฉันเชื่อค่ะ” ฟ้ารุ่งพูดอย่างอ่อนโยน “เพราะว่าคุณเป็นคนดี และคุณรักคุณพี่ ไม่อย่างนั้นคงไม่ห่วงใยเราแม่ลูกขนาดนี้”

ดวงตาสีฟ้าที่เลื่อนเข้าใกล้ มองจ้องลงในตาเธอ

“ผมรักคุณต่างหาก”

ฟ้ารุ่งถอนใจ “คุณพูดได้แค่ครั้งนี้ครั้งเดียว หลังจากนั้นแล้วอย่าพูดอีกเลยนะคะ”

ฝ่ายนั้นทำท่าคล้ายจะไม่ยอมรับ

“ให้ผมจูบคุณครั้งหนึ่งได้ไหม”

“ไม่ได้ค่ะ”

“จูบแบบเพื่อน....”

“คนไทยไม่มีการจูบแบบเพื่อน”

ชายหนุ่มถอนใจ “ขอผมตั้งชื่อลูกได้ไหม”

“ตกลงค่ะ”

คำตอบทำให้ชายหนุ่มยิ้มได้.....

ใครบางคนคงต้องมาเยี่ยมแต่เช้าตรู่ เพราะเมื่อฟ้ารุ่งลืมตาตื่นขึ้นในห้องพักระดับพิเศษ ก็เห็นดอกไม้ถูกจัดใส่กระเช้าวางเรียงรายเต็มตลอดแนวตู้เตียง ดอกไม้หลากสี รูปแบบการจัดหลากหลายราวกับว่ามาจากผู้ให้คนละคน

แหวนน้อยวงหนึ่งสวมอยู่ในนิ้ว ฟ้ารุ่งเพิ่งจะรู้สึกจึงพลิกมือขึ้นมาดู เพชรน้ำงามรูปหัวใจสีชมพูอ่อน มูลค่าคงจะไม่ใช่น้อย เหตุใดจะมากำหนดให้เธอ

เธอค่อยๆ พาตัวลุกขึ้น ยังอ่อนเพลียและเจ็บแผล แต่ก็มีเรี่ยวแรงพาเสาเหล็กมีล้อเลื่อนที่แขวนถุงน้ำเกลือเดินสำรวจดูปลั๊กและสวิตช์มกฉิ่งหอมของดอกไม้เหล่านั้นอย่างขึ้นบาน กลิ่นกุหลาบที่เธอรักรทำให้ผิวแก้มเปล่งปลั่งขึ้น

พยาบาลสาวเปิดประตูเข้ามา ทักทายยิ้มแย้ม

“ลุกขึ้นเดินแล้วหรือคะ แข็งแรงจริงๆ”

“จะเข้าห้องน้ำค่ะ” คนไข้ยิ้มอย่างแจ่มใส

“ดอกไม้สวยจัง ใครส่งมาให้คะ หรือว่าคุณผู้ชายจะเหมามาหมดทั้งร้าน”

เธอได้แต่ยิ้ม

นางพยาบาลเข้ามาประคองแขน ปลดถุงน้ำเกลือออกจากเสาเหล็กมาถือไว้ “ดิฉันจะช่วยพาคุณเข้าห้องน้ำนะคะ”

ไม่นานหญิงสาวก็แจ่มใสอยู่ในเสื้อผ้าชุดใหม่ ผมหวีเรียบร้อยโบหน้าทาแป้งบางๆ ผุดผ่อง เธอต่อโทรศัพท์บอกพี่สาวและอระอ

“ดีจังเลย” อระออุทานเสียงใส “ได้ลูกสาวหรือลูกชายคะ”

“ลูกชายค่ะ หนักตั้งเกือบสี่กิโลเนาะ”

“อระจะบอกคุณภริ”

“คุณภริทราบแล้วละคะ เธอเป็นคนพาพี่ฟ้ามารักษาพยาบาล”

“อ้าว หรือคะ”

ฟ้ารุ่งอดรู้สึกไม่ได้ว่าเสียงอุทานแปลกใจของอระอ เจือความสงสัยข้องใจไว้ด้วย

“คือเมื่อคืนนี้ พี่เจ็บท้อง หันหาใครไม่พบก็เลยโทรศัพท์ถึงคุณภริคะ”

“อ้อ...” เสียงนั้นเจือหัวเราะ “รู้อย่างนี้อรมานอนเป็นเพื่อนพี่ฟ้าก็ดีหรอก”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ อย่าให้คุณแม่เป็นห่วงดีกว่า”

“ประเดี๋ยวอรจะมาเยี่ยมนะคะ จะเอาดอกไม้มาเยอะๆ อรรู้ว่าพี่ฟ้าชอบดอกไม้”

“อย่าเลยคะ ที่นี่ก็...” ฟ้ารุ่งเกือบจะพูดออกไปแล้ว ตีว่าหยุดไว้ทัน “พรุ่งนี้พี่ก็จะกลับบ้านแล้ว”

“อะไรคะ พี่งัดอะไรออกมา”

“หมอบอกว่าถ้าไม่มีอะไรก็กลับบ้านได้ พี่กับลูกแข็งแรงดีค่ะ”

“อย่ารีบร้อนกลับบ้านเลยคะ ที่บ้านไม่มีใคร อยู่ที่โรงพยาบาลยังมีหมอมีนางพยาบาล คุณภริกับอรจะได้เบาใจ”

เสียงพูดบริสุทธิ์ใจยิ่ง ฟ้ารุ่งอดถอนใจไม่ได้

เธอขอให้นางพยาบาลลำเลียงกระเช้าดอกไม้ออกไปทั้งที่รู้สึกเสียดายไม่น้อย แต่หากว่าอรระออ มาเยี่ยม จะได้ไม่รู้สึกผิดแปลก

ฟ้ารุ่งกำลังคุยกับราตรีซึ่งจูงลูกสาวคนเล็กมาด้วย เมื่อได้ยินเสียงเคาะประตู แล้วโบหน้าแจ่มใสที่ระบายด้วยรอยยิ้มของอรระออ ก็ค่อยๆ โผล่เข้ามา ฟ้ารุ่งร้องทักว่า “คุณอร” หญิงสาวจึงหัวเราะเปิดประตูกว้าง มีกระเช้าดอกกุหลาบสีเหลืองสดใสอยู่ในมือ

คนที่เดินตาม ถือตะกร้าผลไม้ขนาดใหญ่แล้วยังตะกร้าบรรจุอาหารเสริมที่เป็นที่นิยมสำหรับคนที่ต้องการการบำรุงร่างกายเป็นพิเศษ เขาไม่แปลกใจที่ไม่มีดอกไม้ที่เขา “เหมา” ร้านให้ชนมาตั้งแต่เช้า หลงเหลือให้เห็นอยู่ในห้องเลย เพราะเห็นอยู่แล้วว่ามันถูกย้ายไปอยู่ที่ห้องข้างนอกจนสะพรังไปหมด

หญิงช่าวางของเยี่ยมก่อนจะยกมือไหว้ทักทายราตรี ผู้ซึ่งจูงลูกถอยออกมาเพื่อหลีกเลี่ยงคนป่วย

“พี่ฟ้ารุ่งสึกยังไงบ้างคะ ตัวเบาเลยใช่ไหม”

รอยยิ้มของคนป่วยสดใสกว่าที่อรระออเคยเห็น

“รู้สึกเจ็บแผลค่ะ”

“ตอนคลอดเจ็บไหมคะ รู้ตัวหรือเปล่า”

“รู้ค่ะ เจ็บที่สุดในชีวิตเลย... แต่ก็มีความสุขที่สุดในโลกด้วย”

ประกายตาเธอแวววามสดใส หญิงสาวสบตาชายหนุ่มโดยไม่ตั้งใจ โบหน้าสีสะอาดส่งประกายตาระริกไม่แพ้กัน

เสียงถามอ่อนทุ่มเอาใจยิ่ง

“ไปดูแลลูกมาแล้วหรือยัง”

“ดูแลแล้วค่ะ รูปหล่อที่สุดในโลก”

ราตรีรีบพูดว่า “ต้องพูดว่าน่าเกลียดน่าชังจะ”

อรระออหัวเราะ “อรอยากเห็นจริงเลย ไปดูน้องกันไหมคะ คุณภุรี”

ชายหนุ่มหันมามองฟ้ารุ่ง “ไปด้วยกันไหม”

“คุณภุรีพาคุณอรไปเถอะค่ะ”

“มาเถอะ” เขาขยับเข้าใกล้ ทำเหมือนจะโอบอุ้มให้เธอลุกขึ้น

ฟ้ารุ่งลังเล ท่าที่สนิทสนมโอบเอื้อของเขาทำให้เธออึดอัดใจ

กลัวว่าอรระออ จะเข้าใจผิด

“มาค่ะ พี่ฟ้า ไปด้วยกัน” อรระออ ชวนเสียงใสซื่อ จับข้อมือฟ้ารุ่ง ทันใดนั้นก็ออกเสียงอุทานว่า “แหม แหม พี่ฟ้าสวยจัง เพชรรูปหัวใจ สงสัยจะแพงมากนะคะนี่”

ฟ้ารุ่งแทบจะกระตุกมือกลับ ซ้ำเลื่องมอภุรี ก็เห็นเขาเพียงแต่ทำสีหน้ายิ้มกริ่มอย่างอึมอึม

“พี่ณาทให้หรือคะ”

“อ้อ... ไม่ใช่ค่ะ”

“อ้อ คุณพีร์ชต์นั่นเอง”

เธอได้แต่ยิ้มราวกับยอมรับความเข้าใจนั้น

อรระออช่วยประคองเธอลงจากเตียง ชายหนุ่มเข้าจับแขนอีกข้าง พอยืนได้ฟ้ารุ่งก็เบี่ยงกายออกอย่างนุ่มนวล กอดแขนอรระออ ขณะที่เดินช้าๆ พวกกันมาที่ห้องเลี้ยงเด็ก ภุรีเดินเข้าไปหาพยาบาลผู้ซึ่งยิ้มทักทายราวคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี อรระออไม่ได้สังเกตว่า ยังไม่ทันที่ชายหนุ่มจะแจ้งชื่อมารดาเด็ก นางพยาบาลก็เข็นโต๊ะเบาะทารกในอ่างแก้วใสมาชิดหน้าต่างกระจกราวกับจดจำกันได้เป็นอย่างดี

คนทั้งสามเคลื่อนเข้าไปจนชิดกระจก ชมเชยทารกน้อยที่นอนหลับตาพริ้มอยู่ในอ่างแก้วรูปยวารี

ฟ้ารุ่งอดมองชายหนุ่มไม่ได้ โบหน้าด้านข้างเกิดเส้นสายที่น้ามองในยามที่เขายิ้ม เขาพูดกับอรระออ แล้วก็หันมาประสานสายตา ส่งยิ้มอ่อนลึกลับซึ่งให้เธอ

หญิงสาวเบือนหน้ากลับไปทวารกน้อย ผิวขาวผิกับพีร์ชต์ ผมสีดำสนิท ดกหนาหยิกน้อยๆ ไม่เหมือนเธอที่มีผมน้ำตาลเหยียดตรง

“เหมือนใครเนี่ย” อรระออลากเสียง

“เหมือนผม” ชายหนุ่มพูดออกมาในทันที

ฟ้ารุ่งต้องนั่งทั้งที่รู้สึกสะอึดใจ ไม่สบายใจอยู่คราครัน

อรระออหัวเราะคิก

“ซีตู่ คุณอาเห่อหลาน”

ชายหนุ่มหันมามองฟ้ารุ่ง เธอเมินหน้าหนี

สีหน้าด้านข้างบอกว่าเธอไม่ชอบที่เขาพูด.....